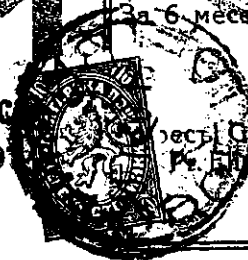

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

GLASUL
DOBROGEANОрганъ на Българс
то малцинство от
РомънияАБОНАМЕНТЪ
За една година 300 леи
За 6 месеца 160 "Гласул Доброгеан
Р. 44, Abeta 4 Bazargic

АСТРОЕНИЯ...

ера, недѣля, граж-
ото преживѣ една
плодъ на вест-
ки настроения.

България мобилизи-
На границата се
и войски!

пуста този слухъ?
е чехоте ли „Уни-
е“?

хм. Наистина, бол-
антазия на корес-
та на в-къ „Уни-
отъ Констанца,
а много далечъ —

чила границата на
човѣшка търпимо-
разумностъ, а голѣ-

букурешки ежед-
отъ Букурещъ,
волствие на чита-

си и за да бие ре-
на сензационни
общения, помѣстилъ

общение на първа
ца, съ голѣми и

букви.

ата на „Универ-
нѣма да коменти-
Не заслужава ни-

внимание. Ала не
тъ да минемъ безъ

тъкнемъ жалкото
ение, въ което из-
този голѣми ежед-

къ, въ желанието
да очерни всичко

рско и най-вече ро-
итѣ граждани отъ

рски произходъ.

манцитѣ отъ цѣла

бразенъ плебисцитъ,
казаносъ две думи

тои въ следното: кой

омънскитѣ граждани

омънски произходъ се

ложни иземването на сумитъ

отъ начетенитѣ стопанци до

окончателното произношение.

На 9 януарий, обаче, бир-

чувствува като истински
германецъ и кой не. Съ
този въпросъ се занима-
ха всички голѣми вестни-
ци, между които и „Уни-
версулъ“. Патриотитѣ отъ
последния в-къ, обаче ни-
що лошо не писаха въ
това отношение, а се за-
доволиха да изтъкнатъ
едната и другата страна
въ полза на нѣмцитѣ,
които знаятъ какво вър-
шатъ и знаятъ какъ да
манифестираатъ своитѣ
национални и племенни
чувства.

Ако подобно нѣщо би-
ха се осмѣлили да на-
правятъ българитѣ, тога-
ва — положителни сме-
„Универсулъ“ веднага
ище да обяви война!
Нѣкои кореспонденти на
„Универсулъ“ се нами-
ратъ постоянно въ войнст-
вено настроение. Тѣй тѣ
работятъ и воюватъ въ
колонитѣ на „Универсулъ“
съ несъществуващитѣ
агенти на българския
„иридентизмъ“. При пъл-
ното спокойствие въ се-
лата, тѣ все намиратъ нѣ-
кой иригентъ, готовъ да
хвърли въ въздуха тоя
нещастенъ край на Бал-
канския полуостровъ! И
най-чудното, което изда-
ва тѣхното престарание
въ откритията на „бъл-
гарскитѣ комплотисти“ е,
че се завиратъ въ села,
където нѣма българи!

Вестникарски настро-
ения.

Открито писмо

Подписания Енчо Даневъ
наследникъ на починалата Ми-
рия Енчева отъ с. Хасж-Кьо-
селеръ, Калиакренски окръгъ,
считамъ се за морално задъл-
женъ да оповестя публично
благодарността си къмъ за-
страхователното д-ство „А-
дриатика“, затова, че ми брой
безъ никакво отлагане, презъ
мѣстния си деятель, сумата
по полиса № 368.681, съ коя-
то приживѣ бѣше застрахо-
ва живота си покойната

Лей 60.000 [шестдесет хи-
лиди] срещу която починала-
та ми съпруга бѣше брoнла
само 2.142 леи, понеже за-
страховката бѣше направена
тая година презъ м. септември.

Тази акуратностъ въ изпла-
щането на сумата, смѣтамъ,
че трѣбва да бѣде известна
на по-широкъ кръгъ хора, за
да иматъ предъ видъ солид-
ното и сериозно дружество
„Адриатика“, което съществу-
ва отъ близо 100 години и
когато се замислятъ за обез-
печаване на семейството си,
да знаятъ къде да направятъ
това.

Съ почитъ
Енчо Даневъ

ЗА ПРОДАНЪ НА ИЗНОСНА ЦЕНА

30 хектара земя въ землището
на село Мансърво — шосето
Армутлий.

Справка и споразумение при
Петъръ Д. Кировъ ул. „Ни-
колай Бадческу“ 18

— БАЗАРДЖИКЪ —

Добро семейство

търси 12 годишно момичен-
це за лека домашна работа.
За предпочитане селянче.
„Ионъ Крянга“ 14 — Базард.

Продавамъ

плетачна машина
№ 5 1/2 на 60 см. марка
„Дубиенъ“, съ два преждо-
водителя. почти нова.
Справка при Тодоръ Хр.
Деветановъ — с. Кадиево.

близо единъ вагонъ царе-
вица е била закарана въ
гара И. Г. Дука [Касъмъ] и
стоварена въ магазинъ на
единъ македонецъ.

Сразения стопанинъ дой-
де въ града да [се оплаква
и търси правде...
Ще ли я намѣри?

Малко безгрижие!

Объркахме концитѣ, та съ
насъ и дѣдо Колада — горки-
тъ, не посвѣтенъ по новия
календаръ, тръгналъ изъ нѣ-
кои села да си търси белата..
За зла честъ (Богъ не се мѣ-
си въ работата на.. Господа)
хванатъ го жандармитѣ и хай-
де въ драголника! Питатъ го
разселяватъ го, а той се ус-
михва подъ леденитѣ си мус-
таци, гледа къмъ небето и

дума:

— Богъ вижда!

Е, Той вижда, ама кой Му е
кривъ, като не знае новия ка-
лендаръ? Напримѣръ, ако бѣ-
ше заврѣлъ между свети-
тъ и светого Тарапонтия Мж-
ченикъ Сопаджигски, дѣдо
Колада не щѣше да пати по
новия календаръ...

Ла Бюлгари

В-къ „Ла Бюлгари“, офици-
озитъ на френски езикъ на
България, е спрѣнъ. Послед-
ниятъ изразъ — спрѣнъ е
на българскитѣ вестници.
Ние не ще можемъ да го упо-
трѣбимъ, защото той е за
насъ много жестокъ и ни на-
въва тъжата за нѣщо скъпо,
мило, изгубено.

Недавна въ една малка на-
ша рецензия за в-къ „Ла Бюл-
гари“ бѣхме казали, че той
е единствениятъ прозорецъ на
България, презъ който чужд-
денцитѣ надничатъ въ чудно
хубавитѣ простори на бъл-
гарския културенъ, литера-
туренъ и стопански животъ.
Днесъ този прозорецъ е за-
творенъ. Да върваме ли? Не!
Може би, това е само заве-
сата на нерадото време, коя-
то наскоро ще се махне. Ние
се надяваме и очакваме.

За насъ, работницитѣ на
перото на Българското мал-
цинство отъ Ромъния, в-къ
„Ла Бюлгари“ бѣ и ще оста-
не единствениятъ и неизчер-
паемъ свѣтиленъ източникъ
за културнитѣ събития въ
България. „Ла Бюлгари“ бѣ

обикнатъ и отъ ромънскитѣ
интелигенти, които всѣки
денъ идваха въ редакцията
ни да го прочетатъ. „Ла Бюл-
гари“ — отъ нашата редак-
ция — даде на ромънския
литературенъ свѣтъ ценната
студия на Радославовъ „Очер-
ки върху българската лите-
ратура“, преведена на ро-
мънски езикъ отъ г. Г. Бата-
ли.

Вестта за спирането на
„Ла Бюлгари“ изненада всич-
ки.

— Кажете, че не е върно
— запитаха очудени двама
ромънски учители.

— За жалостъ, истина е!..

— Да? Жалко!.. Погрижете
се да запазите поне сбир-
ката.

Сбирката е запазена —
грижливо подредена. Само
последниятъ брой е върху ма-
сата. Позече нѣма да има.
Прзорецътъ на чужденцитѣ
къмъ чудно хубавитѣ простори
на българския културенъ,
литературенъ и стопански
животъ е затворенъ.

Юл.

Какво става въ селата

И. Г. Дука (Касъмъ) — Как-
то въ село, тѣй и въ окол-
итѣ села се развива една твърде
опасна пропаганда, която бук-
вално спѣва мирния и трудо-
любивъ животъ на селянитѣ.
Буйствата и заплахитѣ
минаха всѣко тѣрпение.

Жителитѣ отъ с. Чобанъ-
куюсу се намиратъ подъ те-
рора на нѣколцина неотговор-
ници. Мѣстнитѣ жители, кои-
то притежаватъ надъ 800 хект.
ниви трудно могатъ да из-

карватъ добитъка си на паша,
когато колониститѣ, които
притежаватъ само около 100
хектара ниви, произволятъ
както намиратъ за добре. По
тая причина и редица други
приволи, презъ лѣтото, сре-
щу жетва, селянитѣ подадоха
колективна молба оплакване
до г. окр. управителъ, обаче,
до днесъ — никакъвъ отго-
воръ.

Каква е сждбата на оплак-
ването, тѣй добре мотивирано,
подадено отъ жителитѣ на
с. Чобанъ-куюсу?

ДИНЪ СЛУЧАЙ...

олко едри собствени-

българи отъ с. Чер-

во, Калиакренски ок-

съ бѣше начетени съ

и суми за смѣтка на

„Мотокултура“ водено

Мотокултура“ водено

БЪЛГАРИНЪТЪ... (историческа характеристика)

(Специална кореспонденция на в-къ „Добруджански гласъ“)

Върху етническия облик на българския народ, па и на всеки друг, би могло да се спори — впрочем единъ чисто академически въпрос, националната психика на нашето племе е нанълно определена и изрѣзана като единъ бронзовъ релефъ. Националниятъ характеръ на единъ народъ е продуктъ на неговото историческо минало: въ душата му, повече отколкото и въ кръвта му, се отразява като въ огледало неговата историческа съдба... Българитѣ дойдоха въ живата степенъ на Балкана като съюзници на земята и рицари на свободата; страстта за земя и жаждата за свобода бѣха нравственa синтеза на тѣхната туранска воля и славянска душа. Това е и обяснението на енигмата за бързото и благодатно уеднаквяване на прабългари и славяни. Българитѣ станаха копие-носци на първата чисто балканска държава — прибѣжното землище на Елада и Византия бѣха Мала-Азия и Егейския басейнъ и първата специфична балканска култура. Създавайки четмото и писмото, първата славянска християнска литература, българитѣ посочиха на своитѣ съседи изворитѣ на племенната мощъ и нравствено осъзнаване и по такъвъ начинъ създадоха у тѣхъ исторически копнежъ къмъ политическа независимостъ. Българската държава въ времето на Аспаруха, Крума, Бориса, Симеона, Асѣнъ II и пр. отличаваща се съ своята крепкостъ и благоденствие, бѣше една историческа материализация на двата центростремителни полюса на българската национална психика: трудо-

любие и свободолубие.

Нито Византия, нито Турция, въпрѣки всичката перфидностъ на ориенталскитѣ методи на властвувaне, не бѣха въ състояние да почернятъ или убиятъ тия коренни добродетели на българската национална мисловностъ. И когато българската политическа независимостъ, заедно съ тази на другитѣ балкански държави стана жертва на ударитѣ на трикратно каленитѣ саби на отоманскитѣ пълчища, а героизма при Косово поле и Търново стана легенда, тогава българинътъ се затвори въ кръга на домашното си огнище и стана мълчаливецъ предъ лицето на вѣковете. Неговата нива и къща станаха държавата му, фамилията стана за него религия и култъ. Съ популкани рѣце и набръчкано чело той порѣше уробата на майката земя: земята се съюзява и отдава само на онзи, който я напоява съ своята потъ, бѣше казалъ великиятъ Шилеръ. И той обработваше тази родна земя така страстно и неуморно, щото великиятъ пълководецъ Хелмутъ фонъ Молтке трѣбваше следъ вѣкове да се провикне отъ възторгъ при едно посещение на Отоманската империя: „Каква е тази прелестна земя България и какъвъ е този чуденъ български народъ“. А германскиятъ естествоиспителъ, авторъ на една история на българитѣ, именно Фльорике казва: „Голямъ народъ приличащъ на старитѣ швейцарци както ни ги описва Шилеръ въ своя „Вилхелмъ Телъ“, е обѣрналъ съ своето неуморно трудолюбие земята си на истинска градина“. Сжщо и българскитѣ май-

ки създадоха въ кръга на семейното огнище, въпрѣки гнета на вѣковното робство, една домашна материална култура, която и днесъ предизвиква удивление въ културна Европа: носии, шевици, бродерии и прочее.

Любознателността и мждростта на българина намираха изразъ въ неговитѣ дивни народни умотворения, които калѣха онази победна митридатова воля, която се прояви на Шипка, Одринъ, Калиманци, Дойранъ... Само съ тѣзи, въ буренитѣ на вѣковете консервирани народни добродетели, може да се обясни какъ пламенно се събуди и заговори българската душа подъ словесната мълния на Паисиевата история: единъ единиченъ случай въ културната история на човѣчеството. Никжде духовното възраждане на единъ народъ не се е извършвало съ такава природна стихийностъ! Това се дължи на класическитѣ качества на българина: идеализъмъ, стремѣжъ къмъ истината и свободата. Да си припомнимъ само фалангата отъ известнитѣ народни будители и гиганти, и легионитѣ отъ незнайнитѣ такива. Тѣхната морална мощъ е толкова голѣма, щото всѣки българинъ трѣбва молитствено да принизи глава предъ тѣхъ като предъ кръста на Голгота. Колко справедливо народниятъ поетъ синтезира въ „Подъ игото“ стихията на родолубие въ лицето на Огняновъ! Девственниятъ мирогледъ на тѣзи безсмъртни сторонници граничеше често съ националенъ мистицизмъ: но и родолубието на единъ Мацини и д'Анунцио не гра-

ничи ли съ мешанство, поляцитѣ не бѣха ли станали национални свръхидеалисти отожествявайки съдбата на своя родъ съ разпятие на Христа, а французитѣ не прокараха ли предъ папата да бжде провъзгласена за светица орлеанската дева? Благодарение на тѣзи качества на българския народъ, когато въ последствие зората на нашето освобождаване проблѣсна презъ кързавитѣ усилия на сроднитѣ намъ по битѣ и душа руски и ромънски народи, българската държава се бързо разцѣфна подобно едно мощно и буйно дърво, което е било дълго време държано далечъ отъ благотворното влияние на пролѣтнитѣ слънчеви лъчи. Развоя на българската държава следъ освобождаването и особено следъ голѣмата война, е едно видимо възрождение на нравственната мощъ, която се крие въ българската народна душа.

Тѣзи положителни елементи въ характера, които могатъ да взематъ творчески дѣлъ въ градежа на държавата, притежаватъ и всички българи въ предѣлитѣ на Ромъния. Съ какъвъ възторгъ говорѣше

недавна една американска журналистка за българинъ отъ Винга, какъ почтно се описватъ българи въ Бесарабия отъ Барбюсъ и професоръ Жавинъ и съ какво уважение говорѣха за тѣхъ учени Шиглеръ, Манъ, Фльорике и добродетелитѣ на джаманскитѣ българи.

Една мждра държавна политика трѣбва да използва творческите сили на гражданитѣ трѣбва да действа ботнитѣ методи на истра: качеството на материала, а не неговия произходъ е решителниятъ факторъ строежа. Най-големиятъ най-разнообразната държава — Англия, която въ тѣзи дни ни даде проба на своята политическа икономическа мощъ, ва да ни послужи за мѣръ съ своята политика на толерантностъ, склонностъ и мждростъ отношение на полумилиардъ човѣшки същества, които като правни граждани живятъ свободно въ необятните политически граници на британската империя.

Асѣнъ Боевъ, Ви

Д-РЪ Д. НОВАЧЕВЪ

ПРЕМЪСТИ МЕДИЦИНСКИЯ СИ КАБИНЕТЪ ВЪ ДОМА на главната улица, сръщу аптека Лагара до бирария Данковъ, ул. „Режеле Кароль 16

РЪОНТГЕНОВЪ АПАРАТЪ, ДИАТЕРМИЯ, ИНФРАЧЕРВЕНИ ЛЪЧЧИ, ИЗКУСТВЕНЪ ПНЕВМОТОРАКСЪ

Печатница „ИЗВОРЪ“

ХР. П. КАПИТАНОВЪ.

П. СТАНЧЙОВЪ—ЧЕРНА

32. ОЩЕ ЗА МАЙКАТА НА ПОЕТА

Майката на поета П. Черна — Мария Василь Ташкова, по баща, Мария Панайотъ Станчйова, по името на първия си мжжъ и Мария Наумъ Костова, по името на втория си мжжъ, е и днесъ жива, напълно запазена добродушна бабинка, установена съ многобройната си челядъ въ с. Черна, живуща въ сжщата къща, оставена ѝ ней въ наследство отъ първия ѝ мжжъ „даскалъ Панайота“, както тя го нарича.

Има поразително добре запазена паметъ; помни дни, часове и дребни подробности,

като че ли ги прочита по книга. Знае имената на всичкитѣ си живи роднини отъ майчина и бищина си страна, упоменава за ямболскитѣ си роднини и съ гордостъ заявява, щомъ я попитатъ отъ где е, че е отъ градъ Ямболъ.

— Ямболци преселници сме, отъ турци избѣгали; едно време първи хора сме си били въ касабата.

Знае сжщо родътъ отъ къмъ страна на първия си мжжъ.

Презъ есента на 1917 г. значи въ Добруджа, когато сж били българскитѣ власти, е

посетила роднинитѣ на Панайотъ Станчйова, въ градъ Варна, гдето е била приета като желана гостенка, па сж ѝ дали и единъ голѣмъ фамиленъ портретъ за споменъ, който съ святостъ пази и съ гордостъ посочва на гоститѣ.

— И тѣ сж биле и сж могле да бждатъ, ако „даскала“ не бѣше го сполетяла беда, толкова млада и ако синъ ѝ Панайотъ не бѣха го извели черни завистници, въ далечна чужбина.

Убедена е, че синъ ѝ Панайотъ не е починалъ отъ естествена смъртъ, а е билъ отровенъ отъ завистници, защото все излизалъ прѣвъ, и отъ съперници, защото го тъкмели за професоръ въ Букурещкия университетъ, та другъ му заелъ мѣстото.

Разправи ми съ боязливъ и страхъ иѣкон сензационални

подробности, около това предполагаемо отравяне и ми заръча никому да не ги казвамъ, защото иѣкоя „беля“ можели да имъ направятъ.

Съмнения и предположения за отравяне на П. Черна имамъ събрани не само отъ майката на поета, но и отъ други източници, които ще разгледамъ при описанието на живота на поета.

Когато се връщала отъ Варна пренощувала е една вечеръ въ гр. Базарджикъ.

По ѣрсила роднината си Димитъръ Генчевъ и не го намѣрила, понеже се билъ премѣстилъ отъ старото си жилище, потърсила тогава сестра му Мария Тодоръ Ставрева, която знаела, че има къщурка, сръщу градската градина, но вмѣсто старата къщурка намѣрила импозантното здание на Ламбо Став-

ревъ, гдето днесъ се нахожда финансовото управление, чазвало се, а тя останала пжтищата. Корабата и за българка тогава присѣда чепмата намираща се до наансовото управление, на да си малко коравъ хлѣбъ и сирене, навечеръ се, на се съ бистра водича, посси платенцето и иѣга на равната земя. Гледала е небето и светлитѣ звезди и нунала, че ангели слѣзали на небото и ѝ почерпали съ ва вода. На утринята отпала съ треса за Меджидия

Ходила е на два пжтѣ въ Букурещъ. Първи когато пренесли отъ Германитѣ останки на сина ѝ го погребали въ гробището Белу, а втори пжтъ, при гането отъ страна на писанския съюзъ на надгробенъ метникъ. Питали и разп-

Българската Коледа въ

БЕРЛИНЪ
(Специална кореспонденция)

Берлинъ, 10 I. 1936 г.

Вестка година, така и топлата отпразднуване на нашата Коледа въстана твърде тържествено, особено задружителна атмосфера, ореолът на народното единство около Н. В. Царя, схващанъ отъ странство живущи, като единственъ символ на нашата сигурност и управление, като самостоятелство на Балканитѣ.

Ова рѣдко тържество организирано отъ нашата най-големата зала на „Ландверказино“, която е украсена съ зеле-коледни елхи и национална мена. На най-видно място закачени портрети на Царя и Царицата, асани съ националния цвѣтъ и съ знамена на Германия.

Живущитѣ въ Берлинъ сънародници, студентска младежъ и пр. на видъ въ залата личеха: цвѣтитѣ мрът-дрът Т. Сираковъ и неговия майоръ Поповъ, които си, заедно съ германски гости, гостители на официалната печата, изкуство и пр. и генералитѣ фонъ Бранденбургъ. Последнитѣ музикални подъ акордитѣ и тонове на които присъжествуваха весело и се забавляваха. По музика К. Лундбергъ съ всички нѣмски народни пѣсни „Ви-

но пия... и пр., за което бурно бѣ аплодиранъ.

Голѣма бѣ изненадата на всички, като се засвири съ вѣковния народенъ музикаленъ инструментъ — „меденъ кавазъ“, епичнитѣ тонове на който хвърлиха присъжествуващитѣ наши сънародници въ непринуденъ екстазъ, подъ който се изви крѣпко хоро, подъ тактѣтъ на което се залюляха желѣзо — бетонитѣ подове и стени на огромната сграда на „Ландверказино“.

Германскитѣ гости завидѣха на „неуморимия български темпераментъ“, който споредъ думитѣ на единъ старъ полковникъ: при правилно ръководство и използване, може да се превърне въ неизчерпаемъ източникъ за култура и завиденъ напредѣтъ.

Патриотичниятъ избликъ на тая забава достигна своятъ връхъ, когато студентската младежъ, пригласена отъ присъжествуващитѣ, изпълни съ възторгъ химнитѣ на Царя съ пожелания за свѣтли дни...

Тържествуващитѣ тонове на тая вълшебна мелодия, вдихнаха всички присъжествуващи на крака, които задружно изпълниха последнитѣ коплетѣ на химна.

Председателътъ на Българската колония, генералъ Ганчевъ, който отсъствуваше отъ Берлинъ, поздрави телеграфически всички гости и участвуващи на празненството, наши сънародници.

При най-весело настроение, забавата продължи до късно презъ нощта, която ободри и въодушеви всички наши сънародници, обединени въ единъ общъ идеалъ, да работятъ за националното ни пре-

дз хвърлятъ отатаякъ (въ България) и даскала (Панайотъ Станйовъ), съ въздишка ми каза тя, отъ тѣхнитѣ горчилици отиде безъ време; па и Наумъ [втория й мъжъ] колко пѣти го биха и мъкнаха по сждилищата!

Материалното състояние на баба Мария съвсемъ не е розово: втория й мъжъ е немощенъ старецъ [81 год.], тя още се държи на крака и работи отъ сутринъ до вечеръ; жинѣтъ отъ помощта дадена имъ отъ синъ й Тодоръ, единственния отъ децата имъ който е по-младъ — има бакалинна въ село — а всички други нейни деца сж сиромаси.

При това положение би трѣбвало държавата да й определи една пожизнена пенсия, колкото и скромна да е; баба Мария най-много 10 години би могла още да преживѣе; тя, която е родила е-

Наскоро плановѣтъ ще се осществятъ!

Купете си навреме лотарийнъ билетъ. Направете 1936 година, година на щастието — чрезъ Лотарията.

■ На 15 януарий е теглянето на 3-та класа, на 15 февруарий е теглянето на четвърта класа.

■ Недейте бѣга отъ правия пътъ на щастието. Теглянето на 3-та класа ще стане на 15 януарий.

■ Теглянето на 4-та класа — на 15 февруарий.

ДЪРЖАВНА ЛОТАРИЯ

ВСИЧКО каквото сте сънували за тази година, може да се сбъдне. 12 пѣти презъ 1936 г., на 15 число на всѣки месецъ, щастието ще почука на вратата ви и ще търси лотарийния ви билетъ. Въ човала на щастието се намиратъ стотици милиони, стотици хиляди малки и голѣми печалби. Щастието не знае още ко-о ще избере, обаче, ржката му ще се спре само върху ония, които иматъ лотарийни билети.

70 годишна годеница...

Единъ интересенъ случай, който трѣбва да се разледва

Сензациитѣ въ нашия градъ сж рѣдкостъ. При все това, тукъ-тамъ се разиграватъ истински траги-комедии, които оживено се коментиратъ на първо време изъ махлата, безшумно се изживѣватъ отъ самитѣ герои и замиратъ въ сплетнитѣ на сухото ежедневие.

Такъвъ единъ случай се е разигралъ отдавна въ нашия градъ, който благодарение на състрадателни съседѣ, или на близко заинтересовани лица, стана

успѣване, както, въ така и вънъ отъ предѣлитѣ на Родината.

Д-ръ Н. Христовъ

достояние на общественото мнение.

Говори се — убедително се говори — за което ние обръщаме вниманието на отговорнитѣ власти да разследватъ случая, че старата мома Марийка (Мика) Мангърова, на 70 годишна възраст, страдаща отъ парализа, се сгодява за единъ ожененъ човѣкъ, който вѣнсто браченъ актъ, направа и накарва да се подписва „годеницата“ продажбата на къщата си, двора, покъщнина и пр. пр. Това е станало приблизително преди две години. Отъ тогава „годеницата“, живѣла въ пълна мизерия, при „годеника“ — нѣкакъвъ си Пе-

тре Поповичъ, бившъ пощенски раздавачъ, живущъ на ул. „Кришанъ“.

Старата и болна годеница живѣла съ надеждата, че скоро ще се омжи, като годеникѣтъ постоянно я съветвалъ да не бърза, защото тя била подозрѣна отъ властѣта като... комунистка и да чака благоприятно време.

Заинтересовани лица, обаче, питатъ: кжде и въ какво състояние се намира 70 годишната Мангърова, кжде й е имота и кой се грижи за нея?

Сжщиятъ въпросъ задаваме и ние.

Продава се доходна къща съ 3 стаи, салонъ, кухня и шопронъ, на ул. „Пр. Фердинандъ“ 8 [срѣну Българската Частна девическа гимназия].

— на износна цена — Споразумение редакцията

тя мѣлчала отъ срамъ, две думи не можела да каже на ромънски и да си поеме.

и войната, презъ 1914 г. с. Черна Кръстия, придруженъ отъ социалистически дѣятели, и двамата дош- гости, разпитали я за Раковски и далъ 20 казали, че ще изда- нещата на сина й, а тѣ пари ще й ги из- щомъ излѣзли отъ до- нѣтъ патрулъ съста- въ жандарми за да ар- етитѣ, но тѣ подущи- нили за друго село. Мария ме посвѣтва се пазелъ, защото и зло да ми сторятъ; то се научила, че ме въ жандармерийския да си установи само- етъ, бързо се запжи- поста за да не ме малко ли се канѣха

динъ отъ най-голѣмитѣ поети, която въ пѣлия свой животъ е живѣла въ недоимѣкъ, горчевини и зли удари на сждбата, нека поне старинитѣ си преживѣе въ миръ, спокойствие и парче осигуренъ хлѣбъ.

Синъ й дари ромънския народъ съ съкровищницата на своята богата душа, нека отплата да му е малката помощъ, която отъ човѣколюбие и признателностъ се даде на старата му майка и вече немощенъ вторъ баща, който сжщо не малко жертви е правелъ за да изучи приемния си синъ.

Колкото до втория баща, биографитѣ на П. Черна го считатъ за ромънецъ, т. е. а-ромънецъ [куцовлахъ] отъ Македония.

Той е живъ и категорически опровергава тая невѣрностъ.

Роденъ е въ 1854 г. въ чистобългарския градъ Охридъ гдето е училъ българско учи-

лище и по-късно училъ кожухарски занаятъ. Младъ още, избѣгва въ Сърбия и става четникъ подъ войводството на българския войвода изъ Македония Дѣдо Живко; презъ 1871 год. минава въ Ромъния, отначало въ Букурещъ, после въ Браила, занимава се съ кожухарство; по него време Българския революционенъ комитетъ отъ Букурещъ записвалъ момчета за комити; записвалъ се, даватъ му пари и презъ Турну-Северинъ, отива въ Кладово, гдето 3 недѣли били обучавани на военщина, отъ Кладово на чело съ Панайотъ Хитовъ около 250 — 300 момчета се отправятъ за Зайчаръ, преспаватъ на единъ баиръ близо до града, пре-

хвърлятъ се въ гората и отъ тамъ въ Балкана, гдето били осетени отъ турцитѣ, съ които имали при Бабина Глава голѣмо сражение; бидейки разбити, прѣсватъ се изъ гората

и се прехвърлятъ обратно въ Сърбия и отъ тамъ въ Букурещъ, гдето били арестувани 2—3 дни; самъ префекта се явилъ при тѣхъ и имъ вземалъ декларация, че нѣма вече да минаватъ въ Турция и по 2—3 момчета ги пускали на свобода, като ги отвеждали на гарата; той заминалъ въ Браила, отъ гдето минава въ Мачинъ и се установява въ с. Черна, още въ турско време.

Дѣдо Наумъ ми поиска нѣщо за прочитъ на български; дадохъ му български вестници. И въпрѣки, че е 81 год. старецъ, безъ очила зачете леко и ясно.

Наумъ Костовъ, македонски българинъ отъ градъ Охридъ, бившъ четникъ подъ войводството на Панайотъ Хитовъ, е повторния баща на поета П. Черна.

и се прехвърлятъ обратно въ Сърбия и отъ тамъ въ Букурещъ, гдето били арестувани 2—3 дни; самъ префекта се явилъ при тѣхъ и имъ вземалъ декларация, че нѣма вече да минаватъ въ Турция и по 2—3 момчета ги пускали на свобода, като ги отвеждали на гарата; той заминалъ въ Браила, отъ гдето минава въ Мачинъ и се установява въ с. Черна, още въ турско време.

Дѣдо Наумъ ми поиска нѣщо за прочитъ на български; дадохъ му български вестници. И въпрѣки, че е 81 год. старецъ, безъ очила зачете леко и ясно.

Наумъ Костовъ, македонски българинъ отъ градъ Охридъ, бившъ четникъ подъ войводството на Панайотъ Хитовъ, е повторния баща на поета П. Черна.

Коледната елха

при Бълг. училище „Хр. Ботев“ — Букурещ

Българската колония въ Букурещ празнува винаги коледните и всички други празници по стария, православен календар, тъй както ги празнува и българската църква.

Поради тая причина, коледната елха за учащите при българското училище „Хр. Ботев“ въ Букурещ се отпразднува на 7 януарий 1936 г., първия ден на Коледа по стар стил.

Въ програмата бѣха застъпени повече стихотворения, декламации и мелодекламации отъ български автори, въ които се проявиха: **Маргарита Николова** у-ка III отд. съ декламация „Рождествена нощ“, **Иончо Илиев** у-къ III отд. съ стихотворение „Зимна нощ“, **Д. Попов** у-къ IV отд. съ декл. „Снѣжко“, **Еленка Димитрова** уч. I кл. съ стих. „Пѣсенята на сирачето“, **Катя Ременкова** у-ка I кл. съ мелодекламацията „Деца“, **Ст. Ременков** уч. отъ III кл. съ декл. на френски езикъ — **Ballade de Noël** и особено добре изпълнената **Zatra** на пиано отъ **Ст. Ременков**, въ което показа, че има вродени музикални способности.

Хоровитѣ номера дирекжирани отъ младия учител при училището г. М. Токушев бѣха изпълнени отлично.

Програмата завърши съ хубавата сценка подарѣци за елхата.

Въ всичко личеше стегнатост, редъ и дисциплина и като се има предъ видъ условията при които работятъ българските учители отъ Букурещъ върху чийто пле-

щи лежи много, много трудъ, изнесеното подчертава вложенъ трудъ и умѣние, а най-вече училището, благодарение на подбрания персоналъ тази година има голѣмъ прогресъ въ всѣко отношение.

Следъ програмата директора на училището г. Н. Ременковъ въ сбита речъ говори върху значението на празненството и въ цифри показва какви суми сѣ събрани за беднитѣ деца, на брой около 60, какво е направено за тѣхъ и какво още може да се направи, благодари на всички дарители, между които трѣбва да се подчертаятъ имената на г. г. В. Продановъ, Н. Продановъ, Пулиевъ, Ст. Пенковъ, М. Абаджиевъ, П. Райновъ и др.

Най-после се раздадоха на учащите и всички деца разни подарѣци.

Това, обаче, което най-много радваше око̀то на всѣки бѣше препълнения салонъ, който се оказа малък за голѣмия брой гости, родители, студенти и др. повече отъ които не можеха да влѣзатъ въ салона.

Тукъ бѣха събрани българи отъ всички краища и въ малкия салонъ се чувствуваша като братя и сестри всрѣдъ море отъ чужденци и между тѣхъ като „отломка...“ отъ великъ народъ мъченикъ“ бивши руски генерали, принцове и принцеси въ изгнание.

Тоя празникъ оставя дълбоки впечатления и спомени на всѣки отъ насъ.

Д. П. Цачевъ

ВЪСТЪ

— Окржния училищен инспекторъ г. Недѣлку отъ Базарджикъ е решилъ да отиде заедно съ околийския началникъ отъ И. Г. Дука (Касъмъ) въ с. Сърнено, за да разгледа и изслуша оплакванията на селянитѣ протизъ тамошния д-с ать К. Петришоръ.

— На 11 т. м. сѣбота на уредената отъ младежи-българи вечеринка въ салона на локала „Балканъ“ отъ Базарджикъ, едно лице, заемащо отговорна служба, е стреляло. Куршума засѣга една госпожица, която бива отнесена при лѣкаря г. Чамурлийски.

— Въ последното засе-

дание на епитропския съветъ къмъ катедралния храмъ отъ града ни „Св. Георги“ г. Друми Кросневъ е подробно обосновавалъ защо не трѣбва да се заличава българския надписъ надъ входа. Г. Кросневъ е посочилъ, че не е унизителна кирилицата, когато тя фигурира по толкова ромѣнски паметници и когато на нея е написана вѣковната архива на ромѣнската държава.

Съвета решилъ въпроса за надписа да бѣде разрешенъ отъ констанценския епископъ Геронтий.

— Българското женско благотворително дружество „Добродетелка“ отъ гр. Силистра на 18 т. м. урежда

традиционния си балъ, съ богата лотария, предметитѣ за която сѣ изработени отъ членкитѣ на дружеството. Чистиятъ приходъ отъ бала е предназначенъ за детската трапезария. Предвидъ благородната целъ, дружеството апелира къмъ гражданитѣ за широко посещение.

— Презъ последнитѣ няколко дни хлѣбътъ, който се продава въ града, е доста лошъ по качество и не се намира въ хлѣбопродавницитѣ, въпреки, че цената е увеличена съ единъ лей на кг.

Гражданството е недово̀лно, още повече, като се говори, че наскоро ще има ново увеличение.

Вчера, всички фурни бѣха затворени.

— На Йордановденъ въ селата сѣ станали много скандали.

Въ с. Фъндѣклий били безпричинно и жестоко бити жителитѣ Йорданъ Господиновъ и Енчо Йордановъ. Бититѣ не се осмѣлявали да се оплакватъ, защото по-лошо щѣло да ги сполети...

— Селянитѣ отъ Богданово питатъ дали само за тѣхъ се отнася разпореждането да не пуцатъ на наша добитѣка въ селския излазъ отъ 1 януарий т. г.

Известно е, че тази мѣрка на вѣтъжде и винаги се прилага на 1 априлъ.

— Понеже календарътъ на в. „Добруджански гласъ“ е изчерпанъ, наскоро ще пуснемъ второ издание, напечатано на луксозна хартия.

Календарътъ на в-къ „Добруджански гласъ“ всѣки ще може да си набави отъ будкитѣ и вестнико-продавцитѣ.

— Студента отъ Силистра, г. Георги Язджиевъ ни изпраща хубаво, дълго писмо, съ което ни обяснява причинитѣ, които пречатъ на студентитѣ-българи отъ Добруджа да си основатъ свой собственъ столъ.

Сподѣляме напълно възгледитѣ на нашия дописникъ, но върваме, че съ вдѣхновени усилия труднитѣ ще бждатъ преодо-ленни.

Заловенъ крадецъ

На 14 т. м. късно презъ нощта пазачътъ на д-ство „Нощна стража“ е заловилъ на мѣстопрестѣплението крадецъ, който сепромѣкналъ въ книжарницата на Винаровъ. Той билъ заловенъ подъ тезгяха съ ножъ въ ръка. Крадецътъ се оказалъ войникъ, върху когото, обаче, не намѣрили никакви документи.

— Приятно ни е да съобщимъ годежа на нашиятъ приятелъ отъ Констанца, г. Васю Атанасовъ за г-ца Данка Вълкова.

Честито!

— Арбитражната комисия отъ града ни основа курсове за арбитри. Записванията ставатъ до 15 т. м. въ седалището на Комисията — ул. „Пр. Елисабета“ 9.

— Имамъ честь да съобща на всички съграждани, приятели и познати, че съвършено ликвидирахъ съ бившата аптека „Скопецъ“ гр. Базарджикъ и нѣмамъ нищо общо повече съ нея — нито пъкъ съ моя бившъ съдружникъ г. Руси Мариновъ.

Всѣки, който ме търси, или има нужда отъ лекарства, ще ме намѣри въ моята ДРОГЕРИЯ до градската баня, или пъкъ при моя новъ съдружникъ г. Гр. Каракашевъ, аптека „Лагара“.

Съ почитъ

Н. Ст. Костовъ (Колчо)
аптекарь гр. Базарджикъ
3—3

Благодарност

Подписаний благодаръ жболѣкаря г. Тодоръ прише, за поставенитѣ жби — цѣли челюсти които сѣмъ напълно лень.

Препорѣчвамъ г. Кан на нуждающитѣ.

Стеф. Балтадж

По шосето

И. Г. (Касъмъ) Базарджикъ, на 26 1935 г. сѣ намѣри звезака (кочленца). Снитѣ имъ да се яви Юрданъ Димитровъ отъ Перифакж и да си ги ме.

Внимание

Зеленчукъ градина въ ло Каралий 8 декара налз отъ покойния Й Янковъ Ювата, нѣма никой да работи или дава, понеже има законни наследници.

Сведения при
Ст. Заверджие

— Аптека Скопецъ отъ Базарджикъ, собственостъ Руси Мариновъ, съобщава за знание на почитателитѣ си клиентела, че аптеката нѣма нищо общо съ друга аптека или Дрогерию отъ града ни.

Продава се

Продава се една къща отъ 5 стаи съ самостоятеленъ дворъ нова постройка отъ 1927 г. близо до вънтроящия се трибуналъ ул. „Соарелуй“ № 5. Формации въ самата къща.

ОБУЩАРСКИ МАГАЗИНЪ И АТЕЛИЕ НА

Димитъръ Желковъ

Силистра (до магазина на братя Калинеску)

Разполага съ богатъ асортиментъ отъ ДАМСКИ И МЪЖСКИ ОБУЩА отъ прочутитѣ фабрики **Дермата**, **Карменъ**, **Нора**, **Нова** и др. Голѣмъ изборъ **ДОМАШНИ ПАНТОФИ** (пѣсла) детски обувки и пр.

ГОЛѢМЪ СТОКЪ МЪЖСКИ, ДАМСКИ И ДЕТЕСКИ ТАЛОНИ И ШУШИ

ВСИЧКО първокачествено и на фабрични цени. Изпълнява порѣчки на добросъвестно и бързо.

Едно само посещение и ще се увърите

БОРИСЪ Д. ПОПОВЪ

— АДВОКАТЪ —

до Шадрафанския площадъ, срещу гаража въ уличката за префектурата, до кабинета на д-ръ Ханджиевъ — Базарджикъ.

Собственикъ, отг. редакторъ Я. х. Яневъ

Tipografia „IZVOR“ — Baza